

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

ağın DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Dr. VÂKIF ÖZKUL

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

Yazı Kurulu
Dr. Kriton DİNÇMEN
Nihat ASYALI
Dr. Vâkîf ÖZKUL
Nihat İSPİR
Zafer GENÇAYDIN
Gülay BAYTAŞ
Altan İLTER

Teknik Yönetmen
Taner BERİKMAN

Yazışma Adresi
Necatibey Cad. Uysal Apt. No: 20/16
Tel: 230 11 54 06430-ANKARA

PTT 101843 no.lu Çek Hesabı

Gönderilen yazılar yayımlansın
yayımlanmasın iade edilmez
ve telif ücreti ödenmez.
Bu dergide yayımlanan yazılardaki
fikirler yazarlarına aittir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi
ayda bir çıkar.

Yıl: 5 Sayı: 45
MAYIS-1995

Dizgi: İlker B. Artıran - 230 84 71
Baskı: Emeç Ofset Matbaacılık - 278 30 26

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri
İsmail BEYDEMİR : Malatya - Ağın
İ. Cengiz YÜCEL : İzmir

Kapak: Desen; HALİM ÖZKUL (1915)

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	Terör Yazgı Değildir <i>Veysel GÜLTAŞ</i>
5	Tut ki I <i>Mehmet ORHAN</i>
6	Tut ki II <i>Mehmet ORHAN</i>
7	Ocak Köyü <i>Nuri ONAT</i>
9	Öğretmenim <i>Ahmet SAMUR</i>
10	Çocuk, Çiçek ve Diken <i>Ahmet SAMUR</i>
13	Ölen Hangisi <i>Veysel GÜLTAŞ</i>
14	Pir Sultan <i>Veysel GÜLTAŞ</i>
15	Sıradan <i>Nuri ONAT</i>
17	Şimdi Neredesin <i>Dr. Galip UZUNCA</i>
18	Kırkbeş Yıl <i>Dr. Galip UZUNCA</i>
19	Genel Müzik ve Yapıları IV <i>İsmail BEYDEMİR</i>
24	Akşam Sefası <i>Dr. Yıldırım TARIKÂHYA</i>
25	Bahçemde Sonbahar <i>Dr. Yıldırım TARIKÂHYA</i>
26	Psikolojik Aşama Sürecinde Bocalamalar <i>Selma GÜLPINAR</i>
27	El Ele <i>M. Günay KARNAK</i>
28	Gözlerim <i>Seçil Kaya</i>
29	Gülmece <i>Uğur KAYA</i>
30	Haberler
31	Dergi Abone Borçluları
32	Pulsuz Dilekçe <i>Martı ALTUNAY</i>

TERÖR YAZGI DEĞİLDİR

Veysel GÜLTAŞ

Geçmişinde yüzlerce uygarlığı barındırmış kardeş toplumların bir arada yaşadığı Anadolu'muzun insanların kaynaşmasında ve birlikte yaşamasında hoşgörünün büyük payı vardır. Denilebilir ki, Anadolunun insan sevgisi temeline dayanan hümanizması kendine özgüdür.

Anadolu insanı sevgi ve hoşgörü temelinde birleştiğinde, döneminin en güzel ve en ileri uygarlığını yakalamıştır. Dostluğun ve sevginin en büyük erdem sayıldığını, barış ve hoşgörünün yaşatılmasında en büyük etken olduğunu yadsıyamayız.

Yazar Sabahattin Eyüboğlu bir yazısında, ne güzel diyor: "İki insanın gerçekten dost olabildiği yerde uygarlık vardır. İki insanın bile dost olamadığı yerde ise, aklın bulabildiği en güzel düzen de kurulsa 'kurulamaz ya!' uygarlık yoktur."

Demokratikleşme çabalarının hız kazandığı, yirmibirinci yüzyıl insanına yakışan bir hukuk sistemine adım adım yaklaşılırken, bugünlerde insanımız görünmez eller ve karanlık güçlerce terörün kucağına atılmak istenmektedir.

İstanbul Gaziosmanpaşa semtinde meydana gelen olaylar bu gerçeğin doruk noktasına giden tırmanmanın tehlikeli sinyallerini vermektedir.

Terör sanki bize bir yaşam biçimi gibi sunulmak istenmektedir. İnsanımız birbirine düşürülmekte, yapay olarak pompalanan Türk-Kürt, Alevi-Sünni çatışması içine sokulmak istenmektedir. Amaç belli. İnsanlar terör yoluyla öyle bir çaresizliğe mahkum olsun ki demokrasiden umudunu kessin, demokrasi dışı arayışlara meşruluk kazandırılsın. Geçmiş yıllarda oynanan aynı oyunlar sahneye konulmaktadır. Ancak, tuzakları kuran belli, sırtımızdaki sırtlan bellidir artık.

Ülkemizi karanlık bir geleceğe çekmek isteyenler, Türkiye'nin, özgürlükçü, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti oluşuna katlanamayan kişilerdir. Yine ulusal birliğimizi bozmak

isteyenler büyük önderin 'misak-ı milli' ile çizdiği yurdumuzu parçalamak isteyen ayrılıkçı terördür.

Ülkemizin geleceğini aydınlığa çıkarmak için, aydınlanmanın önüne geçmek isteyen karanlık güçlere ve onun içinde beslendiği teröre karşı ulusça bir savunma içindeyiz bugün. Tahriklere kapılmadan, sağduyuyu öne çıkarmalıyız. Bu da, birbirimizi severek, birbirimize tahammül ederek, tahrikçinin oyununu bozarak sağlanabilir. Bunu yapamadığımızda teröre güç kazandırmış oluruz. Terörün hedefi tüm toplumdur. Terör bana ulaşmadığı sürece rahatım, düşüncesi insanlarda yer ettimi, terörün egemenliğine girmiş oluruz. Terörü ancak sağduyu ile yenebiliriz. Unutmayalım. Şiddete sığınanlar şiddetin kurbanı olmaktan kurtulamazlar. Fransız devriminin önderlerinden Robens Piyer'in kendi ülkesi için söylediği, "Nihayet Fransa evlatlarını yemeğe başladı" sözü tarih kitaplarında yazılıdır. Türkiye insanı ulusumuz üzerinde oynanan oyunların farkına varacak kadar sağduyusu yüksektir.

Terör hiç bir zaman bir yazgı değildir. Bunu aşmanın yolu, sağduyudan, sorumluluktan geçer. Ve yine terörü yenmenin yolu devlet olarak, yurttaşlar olarak, Anayasal kuruluşlar olarak, kamu oyunu aydınlatma görevi içinde olan basın yayın organlarıyla, kitle iletişim araçlarıyla terörün karşısına cesaretle, kararlılıkla dikilmekten geçer.

Yazıyı teröre kurban giden Uğur Mumcu'nun, "Terörsüz Özgürlük" adlı yapıtındaki şu sözleri ile bitiriyorum. Dün olduğu gibi bugünüme de ışık tutmuyor mu?

"Böylesine kanlı ortamda devletin ilk ve başlıca görevi, yuttaşları, 'Korkusuz yaşama özgürlüklerine' kavuşturmasıdır. Bunun da ilk koşulu, terör odaklarını, arkalarında karanlık karargahları ile birlikte ortaya çıkarmaktır.

Terörün olduğu yerde, Anayasadan, hukuk devletinden, serbest seçimlerden, bağımsız yargıdan söz etmenin olanağı yoktur. Terörün bu kanlı ipoteği kaldırılmadıkça, özgürlükçü demokrasiye dönülmüş sayılmaz. Terörün hüküm sürdüğü ülkelerde, Anayasa, kağıt parçalarından, Parlamentolar, taş yığınlarından başka bir işe yaramaz. Yaramadığı, ülkemizdeki acı deneyle görüldü.

Şimdi hepimizin bir tek amacı olmalıdır. Çok yönlü kışkırtmaların, kurt kapanlarına kapılmadan , terörsüz özgürlüğü, kansız demokrasiyi kurmak ve sivil yönetimi sağlıklı yöntemleri ve kalıcı çözümleri ile yeniden oluşturmak....."

TUT Kİ

I

Mehmet ORHAN

Tut ki,
Bir haziran akşamında
Türküler tutturmışuz seninle,
Yürekten tasayı, gamı atmışız.
Her telden bir ses,
Her sestten bir ezgi yaratmışız.

Tut ki,
Sakin kıyısında yaşamın,
Demirlemiş gemimiz
İstanbul kadar güzel
Bir dünya cennetidir
Yanımız, yöremiz.

Tut ki,
Sıyrılmış çıkmışız
Yorgun havasından dünyanın,
Çevremizde dost çehreler
İçimizde yumak yumak sevgiler
Zamana "Dur" diyesi gelir insanın

Tut ki,
Bir hayal ülkesindeyiz seninle,
Hayale sınır yok ki.

Ankara-1965

TUT Kİ

II

Mehmet ORHAN

Tut ki,
Vurum, kırım gitmiş,
Savaş bitmiş,
Erdemle dolmuş yüreği insanların
Barış kanat germiş dünyamıza.

Tut ki,
Bir ak güvercin olmuş huzur,
Payını vermiş arsızların.
Ve süzülüp gelivermiş,
Tünemiş omuzlarımıza.

Tut ki,
Bire yüz veren toprak
Boyunca yeşertmiş ekinlerimizi.
Akan alinteri harman yerinde,
Bolluk getirmiş sofralarımıza.

Tut ki,
Kaynağına inmişiz suyun,
Yağmur damla damla saçlarımızda.
Sımsıcak sevgisi akar kıvancın,
Açılan kollarımıza.

Ankara-1982

OCAK KÖYÜ

Nuri ONAT

Ağın'a gittikten birkaç gün sonra Oktay Gençosmanoğlu, Hasan Ögünç ve Edip Oğuz ile Arapkir'e yolumuz düştü. Oktay'ın bir işi vardı. Beni, eski yazıyı bildiğim için götürüyordu. Hem giderken, hem dönerken Kozluk Çeşmesi'nde biraz eğlenmek zorunda kaldık, yani durduk. Arapkir'den dönerken Bolca bünyan kebabı ile lavaş ekmek aldık, daha doğrusu aldılar. Çeşme başında portatif masamızı kurup, gene portatif olan sandalyelerimize kurulup Edip'in yapacağı salatayı beklemeye başladık.

Bir çeyrek saat kadar sonra salata hazırды. Su başında oturup kebabı lavaş ekmeğe dolayıp atıştırmaya başladık. Sağ olsun Oktay, piknik çatallarını da getirmişti, her şey tamamды. Kebab daha sımsıcaktı. Çünkü, Arapkir ile Kozluk Çeşmesi arası beş dakika sürmüştü.

Kebab çok nefisti, salata ondan da nefisti. Ben, bir çoban salatasının bu kadar lezzetli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Karnımızı doyurduktan sonra Oktay ;

-Nuri Ağabey, seni Ocak köyüne götüreceğim, dedi.

Sordum Oktay'a:

-Ocak Köyü buraya ne kadar çeker?

-On dakika kadar.

-Oldu gidelim, dedim.

Araba yola koyuldu, gerçekten de on beş dakika sonra Ocak köyündeydik. Ben, Ocak Köyünü Anadolu'daki öteki köyler gibi bir yer sanmışım. Daha köye girmeden aldandığımın ayırdına

varmışım. Meğer Ocak Köyü Avrupasal bir durumdaymış. Sağda, solda üç dört katlı evler, yeni yapılmakta olan yapılar vardı. Arabamız Köy Meydanına doğru ilerlerken bir adam bizi karşıladı. Bu muhtarmış. Yabancı olduğumuzu anlayınca ilk sözü şu oldu: Biz, Cumhuriyetçi, Atatürkçü ve Laik bir köyüz. Hemen birer çay da ısmarladı hepimize. Ocak Köylüleri, Müzeleriyle ögünç duydukları için, ilk kez orayı gezdiriyorlar. Yapıyı, köy zenginlerinden biri yaptırıp köye armağan etmiş. Köyün Meydanına yağ dökülse yalanır. O denli temiz.

Meydanın çevresi, peykeler biçiminde sıralanmış oturulacak yerlerle dolu. Bir köşede kitap ve gazoz, pepsi, ayran satılan bir büfe de var.

İlk tanışmamız muhtarla oldu. Muhtar, bizlere birer çay ısmarladıktan sonra, şöyle diyor: "Beyefendiler, önce Müzemizi geziniz. Şu sağ karşınızdaki yapı, köyün müzesidir.

Şimdi Müze'nin kapısındaız. Dışardan başlamak üzere, Müze'nin zemini 25-30 santimetre boyutunda kalebodur'la kaplanmış. Hepsi de ap ak. Eşyalar raflara rasgele yerleştirilmiş. Şuradaki raflarda silah var, karşıki rafta da var. Ama olsun, burası bir köydür. Eşyaların hepsi de armağan edildiğinden şimdilik böyle yerleştirilmiş. İleride daha uygun bir yöntem bulabilirler.

Biz Müze'yi gezerken Köyün Meydanı kalabalıklaşıyordu. meydanda bir sürü kız ve erkek delikanlı dolaşıyordu. Bunlar,

İstanbul Liselerinde ve Üniversitelerinde okuyan gençlermiş. Hepsinin kılık-kıyafetleri tertemiz, uygarca. Her yaz köylerine geliyorlarmış. Elbette ki aileleriyle birlikte. Bunu alışkanlık haline getirmişler. Yazları köy, festival gibi. Hem İstanbul'dan toplu halde gelenler, hem bizim gibi Ocak Köyünü görmek için gelen ziyaretçilerle dolup taşıyor. Ocak Köyü.

Ocak Köyü görünce, İstanbul'daki Polonez köyünü düşündüm. Orası da öyle, Ocak Köyü gibi, tertemiz, pırıl pırıl. Yalnız Polonez köyün bir özelliği var: Düzlük bir yerde kurulmuş. Ocak Köyü ise, bir dağın yamacına yapışmış gibi. Görülüyor ki, dağ başları da cennet gibi oluyormuş, insanoğlu istedikten sonra.

Muhtara soruyorum:

-Köyünüzün nüfusu kaç? Yaz, kış değişir mi, değişirse ne kadar değişir?

-Köyümüzün nüfusu şöyle: Yazın 240-250, kışın ise yalnızca 30.

-Köyünüzün tarımsal olan toprağı kaç dönüm?

-On beş yirmi dönümü geçmez.

-Öyle ise köy nasıl geçiniyor?

-Yazları geçim çok kolay. Çünkü İstanbul'dan zenginlerimiz geliyorlar. Kışın ise, iş daha da kolaydır. Dışarıdakiler para gönderirler.

-Köyünüzde kaç tane çiftçi var?

-Bir. Zaten on-onbeş dönümlük toprak bir çiftçiye bile az gelir.

Ocak Köyü'nde bir de yatır var. Bu gömüt, Karacahmet oğlu Hızır Abdal Hazretleri. Hacı Bektaş Veli, Hacı Bayram Veli, Geyikli Baba gibi Orta

Asya'dan, Horasan'dan gelen Yer-su evlatlarından.

Köydeki en ilginç şeylerden biri de Konukevi. Bu yapı, iki kat üzerine yapılmış, alt katta kiler, mutfak gibi yerler, üst katta ise, yatakhane, istirahat yerleri, Huhtarlık bürosu. Yapının üst katı çok güzel döşenmiş mobilyaları en son modelden seçilmiş durumda. Bu konukevi, köyler için çok iyi düşünülmüş bir yapı. Bu kadar lüks olmasa bile. Anlattığımız bu yapıların hepsi de köy zenginlerince yaptırılıp köy adına tescil edilmiş. Ocaklılar bunu anlatırken gözlerinin içi gülüyor. Bizlere de hayranlıkla bakmak diyor.

Köydeki olanlardan en ilginç, en çarpıcı olanı, köye bir de helikopter Meydanı yaptırılmış olması. Belki inanmayacaksınız ama gerçek. Köyün güneyine düşen yanında bir helikopterin rahatça inip kalkabileceğı büyüklükte bir helikopter Meydanı yaptırılıp asfaltlanmış. İstanbul'dan Malatya'ya uçakla gelen mobilya zenginleri, oradan da helikopterle köylerine geliyorlar.

Ocak Köyü'nde çok ilginç bir şey daha gördüm: Çok eski bir dut ağacı. Bu, artık kütklüğünü de bitirip tahta haline gelmiş kaç yaşında olduğunu sordum Muhtar, 700 dedi.

Muhtara çok değil mi dediğimde:

-Üçü de var, dedi. Yani 703 yaşında. Yuvarlak olsun diye 700 dedim, yanıtını verdi.

Ağın'a gittiğinizde Ocak Köyü'ne muhakkak uğrayın. Orada öğreneceğiniz çok şey olduğu kanısındayız.

30/12/1994

ÖĞRETMENİM

Ahmet SAMUR

Koca "Veysel" misali hana gelmişiz;
Elemle yaşamış, hep zevk sanmışız,
"Öğretmenler Günü" denmiş, bak toplanmışız.
"Keçi boynuzu" yemiş, pek tatlanmışız!

Nutuk atanlara tutarız alkış.
Açıktır çatımız, titreriz her kış.
Dönmeyiz bu yoldan olsada yokuş,
Çile katmer katmer, hep katlanmışız.!

Yürüsek dağları deviririz biz!
Birleşsek kaderi çeviririz biz!
Barışta, savaşta can veririz biz!
Birbirimizi yemiş, çok hoşlanmışız!

Bir aradayız şimdi, birlik değiliz.
Gülüyoruz hepimiz, dirlik değiliz.
Sanki bu millete layık değiliz,
Kara duygularla yine, biz taşlanmışız!

Uzat elin haydi kenetlenelim;
Sevigiyi öldüreni lanetleyelim;
Kadın erkek birlikte halay çekelim,
Biz bu tabloları, çok özlemişiz!

Çıktım karşınıza sözüm bu'mola,
İyisi kötüsü bir gün sorula,
Derdin dese Samur, herkes yorula,
Kendi yaramızı yine, biz dağlamışız!

24 Kasım 1994 / İstanbul
Öğretmenler günü dolayısıyla

ÇOCUK, ÇİÇEK VE DİKEN*

Ahmet SAMUR

Yaratılan varlıkların içerisinde en mükemmeli şüphe yok ki insandır. Bu mükemmel varlıktan daha güzeli ise çocuktur. Çocuk demek sevgi demektir. Sevgi ise duyguların en güzelidir. İşte "SEVGİ ve ÇOCUK"! Bu iki sözcükten daha güzel, daha anlamlı ne olabilir ki!...

Hiç bir ırk, hiç bir renk, hiç bir millet ayırımı yapmadan severiz çocukları. Çocuklar bu gün; çocuklar gelecek; çocuklar dünya demek! Özürlüsü, sağlamı yaramazı, uysalı, tembeli, çalışkanı, hiç bir sınıflama yapmadan severiz çocukları. Çocuklar için tarihler boyu çok şeyler söylenmiş ancak pek birşeyler yapılmamıştır. Günümüzde çocuğa değer verilmekte, o da yeterince değil...

Hem, "yarınlar sizin" diyeceksiniz çocuklara, gençlere hem bu günden onlara hizmet getirmeyeceksiniz. Bu büyük bir aldatmaca, gün savmadır; gönül almadır kısaca.

Çocukların düşünceleri ve yaptıkları hatalı olabilir. Bunu hoşgörüyü karşılayıp, doğruyu göstermek, büyüklerin görevidir. Ancak gelişmemiş, eğitimsiz toplumlarda, çocuğu sevmeyen, değerini anlamayan kişilerce çocuk horlanmış, itilmiş, cesaretleri kırılmış ve hatta hakaretlere uğramışlardır. Yetişkinler şahsi zevk ve kaprisleri yüzünden, birbirlerinden öç almak için, çocukları ve yaptıkları işleri karalamaya çalışmışlardır.

Ağın'ımızdan, Ağın'lımızdan böyle bir örnek versek, çok ama çok üzülürüz değil mi? Sizi üzüntüme ortak edeceğim. Bu

şanssızlığımızı birlikte yaşayacağız yazının sonunda...

Çok sevdiğimiz varlıklardan bir başkası da çiçektir! Belki pek düşünmeyiz çiçeği. Fakat doğumdan ölüme, hatta öldükten sonra bile çiçeklerle yaşarız. Çiçek, insanın olmadığı dönemden bu yana hep var olmuştur. İnsanın yaratılmasıyla aynı olan "sevgi" duygusuyla "çiçek" özdeşleşmiştir sanki. İnsanın olduğu her yerde "sevgi" sevginin olduğu yerde "çiçek" olmuştur hep. Binlerce renk, binlerce çiçek, binlerce sevgiye eşit. Çiçek, doyumsuz sevgi, doyumsuz güzellik demek! Bir dağ yolunda nergiz, kıraç bir toprakta lale, bataklıkta nilüfer, köşk bahçelerinde manolya, Anadolu'da kır çiçekleri, sevgilinin ellerinde kırmızı bir gül, çingenenin saçlarında karanfil, saksıda ıtır, fesleğen, vazolarda neler neler; sevinçte çiçek, huzurda çiçek, mezarda çiçek! Kısaca, sevgide çiçek! İşte yüzlerce yavrumuza Çiğdem, Lale, Nilüfer, Gül... gibi isim olmuş çiçek, çiçekler!. Peki bu çiçekleri güzel yapan nedir? Çiçekleri güzel yapan, güzel gösteren içimizdeki sevgiden başka birşey değildir. Sevince çocuk güzel, sevince çiçek güzel. Sevmek, en güzel duygu demek, sevmek yaşamak demek!.

Yüreğinde sevgi olmayan, çocuk sevmeyen, çiçek sevmeyen bulunur mu acaba diye düşünüyorum. Böylelerine sadece acıyorum. Çocuğu sevince kusurlarıyla, çiçeği sevince dikenleriyle. O zaman sevgi olgunlaşıyor, o zaman insan büyüyüp erdemleşiyor.

Gülü dikensiz düşünebilirmiyiz hiç? Diken denilince menfi düşünür, kötü algılarız dikenini. Oysa biraz farklı gözle baksak, dikenlerin de zararsız, hatta yararlı olduğunu anlayacağız. Diken bile olamayanlara yanacağız!

Gül denince dikenini hatırlarız. Ancak dikenin, o çok sevdiğimiz gülün koruyucusu olduğunu düşünmeyiz. "kara çalı" deriz, kötü benzetmeler yaparız kara çalı üstüne. Yine bağlarımızı, bostanlarımızı, en güzel bahçelerimizi, hatta evlerimizi onlarla korumaya çalıştığımızı hatırlamayız. Beceriksiz bir ele dikenini batacaktır elbette... Su insanı boğar, ateş yakar, kullanmasını bilmezsek. Yine mevsimlik dikenler vardır. Ağın'da onlara "kes dikenini" deriz. Kuşkonmaz, kayganacık, kırkbaş, gâvurbaşı, çakır dikenini "Sıçan dikenini" gibi daha bir çoklarını sayabiliriz. Kendi halinde yetişir dağda, bayırda, kırdan... Yoksulluk dönemlerinde, yeteri kadar saman ve ot bulunamazsa hayvanlarımız için toplanan kesler harmanda sürülür, otla karıştırılır. Kışın alaf (hayvan yiyeceği) olarak verilirdi. Kalorisi yüksek olduğu için soğuk havalarda hayvanları koruduğu bilinir. Peki bu dikenlerin ne zararı var insanlara? İşin erbabı varlıklardan yararlanmaktadır. Zaten insanları diğer canlılardan ayıran en büyük özelliklerden biride varlıkları, insanların yararına kullanabilme özelliğidir.

Çocuğu, çiçeği hatta dikenini bile aşışlamak, kime ne yarar getirir, kimi yüceltir?

Ne yazık ki yürekleri sevgiden yoksun olan, güzelliklerden yararlanmak yerine, devamlı her şeye kötü muhalefet etmeyi adet edinen insanlarımızda bulunmakta

aramızda. Bunun olması da doğal belki. Ancak, şahsi kin, nefret veya birilerini aşışlayarak kırmak, incitmek doğal olamaz!

Tüm dünya ülkeleri "sevgi yılı" "hoşgörü" yılı gibi kutlamalarla insanlar arası güzel ilişkileri güçlendirmeye çalışmaktalar.

İşte bizler, yani yüreği sevgi dolu olan, Ağın Şenliklerinde misafir olarak İstanbul'dan "SEVGİ ÇİÇEKLERİ MÜZİK TOPLULUĞU" eleman, yönetici ve velileri, yıllar önce "ÇOCUK+ÇİÇEK+SANAT = SEVGİ ÇİÇEKLERİ" diyerek çalışmaya başladık.

Amatörce yaptığımız çalışmalarda ve tüm konserlerimizde, yaşantımızda sevgi, hoşgörü duygularıyla davranıp, insanlar arası güzel ilişkileri müzik ve folklorle kurmaya çalışmaktayız. Yaşları 9-18 olan, yaz tatillerini yarıda kesip Ağın Şenliklerine, herkesin köyünü bile terkederek batıya doğru göçtüğü, günlerde severek gelmeleri, sevgi bağlarının ne denli güçlü olduğunu göstermektedir. Tenkitlere açık hepsinin beyinleri... Ancak hakarete, kin'e, nefrete asla!...

Ağın şenliklerinde gösterilen ilgiden o kadar mutlular ki "Biz kendimizi Ağın'lı hissediyoruz" diyerek, evlerinin duvarlarını Ağın resimleri ile süslemişler.

Şimdi size, bu koronun Ağın'da bıraktığı anıları değil, sadece gönül gözüyle, mantıkla bakan tarafsız (çünkü hiç tanımadığımız bir kişi) bir şahsın ve birilerine kızıp, yapılan her şeye objektif bakamayan bir şahsın görüşlerini aktarıyorum.

Ağın şenliklerinin birinci günü. Programımız bitti. Çocuklar sahneden

arkasında mutluluktan sarmaş dolaş. Alkışlar devam etmekte. Duvardan atlayarak, yanıma sokulan şahıs: "Sizin şahsınızda tüm yavruları kutluyorum. Tebrik ediyorum. Lütfen bu koro için ne yapabilirim? Nasıl yardımcı olabilirim? Ben Ankara'dayım. Telefonum numara. Adım Recai Ertuğrul " diyor. Öpüşüp ayrılıyor. (İstanbul'a geldikten sonra Ağın'lı olduğunu telefonla öğrendim).

Sonra aylar geçti aradan. Her ay özlemle beklediğim Ağın Düşün ve Sanat Dergisinin 9/94 sayısı postadan çıktı. Bütün işleri bir kenara bırakıp bir solukta bitirdiğim yazılardan 22. sayfadaki İsmail beydemir'in "SEVGİ ÇİÇEKLERİ" ile ilgili sarfettiği lafları defalarca okudum. Hiç bir Ağın'lıya çocuklar için söylenenleri yakıştıramıyorum. Okuduğum ilk günler sarfedeceğim sözler kırıncı olabilir diye çok günler bekledim. Oğlum hariç hiç bir öğrenciye okutmadım, anlatmadım. Ağın'lıları gördükleri gibi düşünsünler diye. Bu sözleri aynen alıyorum. Sözler sadece kendisini bağlar:

"Hemen her ilkokulda oluşturulması kısa bir sürede bile mümkün bulunan çocuk korosuna katlanmaya razı olmuşken, arabesk çıkışlarla olayı tümünden sulandıran, sevgi çiçekleri adını, sıçan dikenlerine çevirmeyi, ve de bu guruba edilen giderin; kimlere neler kazandırdığının hesaba katılmamasını anlayamadık".

Bu değerlendirme ne bir sanatsal değerledirmedi, ne de ilkokul veya gençlik korolarını bilen birinin değerlendirmesidir. Ne çocuğa olan sevginin, ne de insana olan hoşgörünün

değerlendirmesidir. "SEVGİ ÇİÇEKLERİ" sözü bile ne kadar rahatsız etmiş olacak ki "SIÇAN DİKENLERİ" ne benzettiğini görüyoruz. Halk bilimiyle uğraştığını bildiğimiz bu abimizin, halkı hiç tanımadığını anlamış bulunuyorum.

Üzüldüğüm konu, herhangi bir sanat topluluğu için bile sarfedilmeyecek bu sözleri 70 yaşında, yobaz olmadığını sandığımız (Ağın'da yobaz bulunmaz) bir Ağın'lının söyleme, bizim de okuma şanssızlığını yaşamış olmamızdır.

Sevincim, mutluluğum; şenlik boyunca tüm Ağın'lıların bu elemanları önce çocuk oldukları, sonra da davranışları ve müzik icraları dolayısıyla bağırlarına basmalarındır. Elazığ'da Kanal 23 TV programında aylarca çıkmaları ayrı bir sevinç ve başarılarının kanıtıdır. "Arabesk çıkışlar" dediği sembol parçamız "SEVGİ ÇİÇEKLERİ" İst. Radyosu Türk Sanat Müziği programı için özel çekim yapıp tüm Türkiye'ye yayınlanmıştır. Kurban Bayramına yetiştirilmeye çalışılan "SEVGİ ÇİÇEKLERİ" kaseti Türkiye'nin en büyük firmalarından EMRE kasetçilik tarafından yapılmaktadır.

Netice olarak diyorum ki: Hoşgörü, sevgi, barış ve dayanışma erdemli insanlara yakışan en güzel özelliklerdir. Ağın'lılara çok ama çok yakışmaktadır. Konuyu aktararak sizleri üzümüş olabilirim. Hoşgörülerinize güveniyorum.

"SEVGİ ÇİÇEKLERİ" nin sevgileriyle kucaklıyorum hepinizi!.

18 Şubat 1995

(*9/94 sayılı dergimizdeki bir yazının düşündürdükleri...)

ÖLEN HANGİSİ?

Veysel GÜLTAŞ

Sokrat'ı yargının hükmü

Yargıçları ise doğanın hükmü

Hani Beşyüzler Meclisi!

Gülümsüyor Sokrat'ın yüzü

KIZIM İÇİN

Gülün kaç türlü rengi vardır bilir misin kızım

Pembesi, kırmızısı, sarısını mı ararsın kızım

Ama sen kan ve ateş deryasında açanı görmedin

O ki siyah bir güldür, açar Afrika'da kızım

AFRİKALI PROMETÜS

-Steve Biko'ya-

Al soluğunu Prometüs'ün

Kat yüreğine direnci

Tantalos işkencesinde

İnsan eti yiyen insan tanrılar

PİR SULTAN

Veysel GÜLTAŞ

Türkülerin hüzünlendiği yerde
Yağmur gibi yağsa da taşlar
Çürümez ki ozan yüreği
Gül yağmasın yeter ki dost elinden

KAFİYESİZ

Bu ölümler bu duyarsızlıklar içinde
Boşuna kafiye arayıp durma
Sal sesini acının boşluğuna
Hüznün isyana dönsün

İMGE

Bir imge arıyorum
Karanlığı şafağa çıkaracak
Bir imge arıyorum
Tutsaklığı delip geçecek
Bir imge arıyorum
Göğü kucaklatacak
Bir imge arıyorum
Sevdamızı çoğaltacak
Bir imge arıyorum
Barışı muştulayacak
Bir imge arıyorum
Şiirimi taçlandırarak

SIRADAN

Nuri ONAT

O, sıradan bir öğretmendir, ilgilenmeye değmez. Boşver onu. O, sıradan bir politikacıdır. Falan da, sıradan bir doktordur, onu da boşver. Filan da sıradan bir mühendistir, ondan da bir şey çıkmaz. O ise, sıradan bir albaydır, ancak askeri yürütebilir. Beriki de sıradan bir generaldir. Onu da iyi tanırız, sıradan bir yöneticidir, ne kokar ne de bulaşır.

Yukarıdaki yargıların, gerek aydınlarımız, gerekse halkça sık sık dile getirildiğine tanık oluruz, söylenir çoğu kez. Ne var ki, sıradanlığın ne olduğu sorulduğunda, hiç birimiz yanıt veremeyiz. Ne demek istediğimizi biliriz, doyurucu tanım yapamayız. Öyle ise işe tanımdan başlayalım. Sıradan teriminin tanımı şöyle: Hiçbir çekici, sürükleyici yanı bulunmayan insan, hiç ilgimizi çekmeyen olgu, olay. Buna göre, bir toplumda ne kadar kişinin sıradan olduğunu bilmeye olanak yoktur. Ölçü, toplumdan topluma değişir. Geri toplumlardaki oran daha kabarık, ilerlemiş toplumlarda ise daha düşüktür elbette. Kaldı ki bu konudaki yargıların çoğu da sübjektiftir, yani öznel. Bu nedenle de, kimi kez sıradan olmayanların da sıradanlığa sokulduğu olur. Bunun tersi de olabilir. Sıradanın bile gerisinde olan kişinin sıradanlıktan kurtarılıp, yüceltildiği görülebilir. Genellikle geri kalmış toplumlarda olur bu.

Eğitim, hiç kimseye yetenek kazandırmaz. Eğitim, varolan yetenek ve istidatların daha da gelişmesini sağlar. Yani onların önünü açar, kimi ilkelere uyarak onlara yön verir, doğrultu gösterir. Bu, örgün eğitim yoluyla da olur, kendi kendini eğitime ile de olur.

Sıradanlığın nedenleri şunlar olabilir:

- 1-Kendi kendini yeterli görerek okumamak, çağın bilimsel ve teknolojik gelişmeleriyle ilişki kuramamak,
- 2-Felsefe, sosyoloji, mantık, tarih, tarih felsefesi, yazın gibi bilim dallarından en az ikisi ile ilgilenmemek,
- 3-Okumayı hep tek yanlı sürdürmek, karşıdakilerin neler dediklerini bilmemek, tek yanlılığın kendisini yalnızlığa ittiğinin ayırdına varmamak,
- 4-Okumayı roman okumak gibi yapmak, eleştirel ve inceleme yapmadan, yapmadan sürdürmek, kitapta yazılanların yüzde yüz doğru olduğuna inanmak,
- 5-Radyolarda, televizyonlarda yapılan konuşmaların yalnız kendi yandaşlarının dediklerinin doğru olduğunu sanmak, karşıt görüşlülerin dediklerinin de doğru olabileceğini düşünmemek,
- 6-Konferanslara, açikoturumlara gitmemek, karşılaştırmalı görüşleri

yararsız saymak, gene tek yanlı görüşlere yönelmek,

7-Bir güçlüğü olduğunda bir bilene sormamak, yadımını istememek, bunu bir onur konusu yapmak,

8-Hep inancın tutsağı olmak, zamanla hükümlerin değişebileceğine inanmamak,

9-Bildiğini kendine saklamak, başkalarıyla düşün alış-verişinde bulunmamak böylece bildiğini de unutmak,

10-En basit yuttaştan bile bir şeyler öğrenebileceğine inanmamak,

11-Yeniliklere açık olmamak...

Toplumların en büyük mutsuzluğu, sıradanlık sayrılığına yakalanmış olanların yönetiminde yaşamalarıdır. Çünkü böyle kişiler, kendilerinin hangi düzeyde olduklarını bilmemektedirler. Bu yüzden de, çevrelerini, dünyayı bilmediklerinden de, sık sık kuru sıkı atmakta, böylece de uluslarını güç durumda bırakmaktadırlar. Yaptıkları yanlışlar yüzünden uluslarını devletlerini dünyadan soyutlamaktadırlar. Hitler'in, Musolini'nin yaptıkları, sıradanlıktan başka hangi ölçüye sığabilir?...

Bunların karargâhlarındaki generaller, mareşaller, onların zıırlıklarını biliyorlardı ama; ağızlarını açtıklarında kellerinin yere düşeceğini de biliyorlardı. Oların nasıl olsa sonları yakındı. Böylelikle, hiç değilse memleketlerini sahihsiz bırakmazlardı. Bu iki megaloman, binlerce, milyonlarca askerin,

milyonlarca sivilin katili olan bu deliler, yaptıklarının ederini çok pahalı ödediler: Birisi bir sığınak dehlizinde, öteki ayaklarından asılarak can verdiler. Çılgınlığın, sıradanlığın sonu böyle noktalandı.

Bizdeki sıradanlığın görünüşü hiç de iç açıcı değil. Alın size örnek: Laik olan müslüman olamaz, diyorlar. Kim diyor, bu sözü? Diyanet İşleri Başkanı mı? İlahiyat Fakültesi Profesörü ya da başka bir din bilgini mi? Yok canım, sıradan kimi kişiler. Hani İslamda Ruhban sınıfı yoktu. Bu ardavallar, kendilerini rahip, İslamı da Hristiyanlık sanıyorlar sanırım.

Elimizi vicdanımıza koyarak düşünelim bir kez. En elverişsiz koşullar altında ortaya çıkarak Türk ulusunun namusunu, şerefini, onurunu, saygınlığını, malını, canını kurtaran bir ulusal kahraman için neler söylüyorlar, neler yazıyorlar. Bu sözler, bu yazılar sıradanlığın da çok altında kalan bir düzeysizlik örnekleridir. O Atatürk' ki, bugün varlığımızın tek nedeni, uluslaşmamızın tek etkeni, uygarlık dünyasında saygınlığımızın kurucusudur. Hem şu söze bakın:

Parolamız yurttta barış, dünyada barıştır. Bu sözü şimdiye değin hangi komutan, hangi Cumhurbaşkanı, hangi devlet adamı söyleyebilmiştir? Örnek gösterebilirmisiniz? Hayır gösteremezsiniz. Bundan sonra da gösterilemez. O söz, hep Atatürk'ün tekeline kalacaktır.

Haydi gene de iyi günler, hepinize sağıklar, esenlikler dilerim.

ŞİMDİ NERDESİN ?

Dr. Galip UZUNCA

Nedir Bosna'da olan bu vahşet bu hengame
O entel dostlarımız neden halâ bigâne
Güzelim Bosna gayrı oldu tam bir virane
Yeşilleri koruyan Dünya şimdi neredesin?

Bosna'da milyonlarca insan bombalanırken
Açlıktan hastalıktan binler telef olurken
Bebeler bir damlacık süte umutlanırken
Balıkları koruyan Dünya şimdi neredesin?

Kürk giyiyorlar diye halk yürüyüş yaparken
Bağırıp çağırarak kahramanlık taslarken
Lâkin Bosna katline halâ kulak tıkarken
Hayvanları koruyan Dünya şimdi neredesin?

Bosna halkı yağmurda karda sefil olurken
O öz vatanlarında böyle zelil olurken
İnsan haklarına bir kara delil olurken
Masumları koruyan Dünya şimdi neredesin?

Medeni Avrupa'da nedir bu şehid vahşet
Bu ne gaddarlık ya Râb bu ne tükenmez hiddet
Tedbir havarileri halâ almaz mı ibret
Haklıları koruyan Dünya şimdi neredesin?

KIRKBEŞ YIL

Dr. Galip UZUNCA

Sitem etme birtanem gülşenler soldu diye
O sevdalı baharlar bir hazan oldu diye
Neş'e saçan bülbüller hicranla doldu diye
Kader böyle yazmışsa kulların günahı ne.

Ömür denen şu zaman işte akıp gidiyor
Mevsimlerin renkleri artık solup bitiyor
Dost sanılan yıllar da bak bizi terk ediyor
Kader böyle yazmışsa kulların günahı ne.

O taze yüzler elbet gün geçtikçe solacak
Lakin seven gönüller bir coşkuyla dolacak
Kırkbeş yıl daha geçse bu aşk böyle kalacak
Kader böyle yazmışsa kulların günahı ne.

Belki birlikte daha nice yıllar geçecek
Belki de mechul bir gün heyhât herşey bitecek
Lâkin bir ömür bu aşk bu coşkuyla sürecek
Kader böyle yazmışsa kulların günahı ne.

GENEL MÜZİK VE YAPILARI

-IV-

İsmail BEYDEMİR

Arab Müziği İle Oranlama: Adını ettiğimiz kitapdaki yazıların bir çok yerlerinde sayın Arel; Türklerin gittikleri her yerde, o ülkenin müziğini silip attığını, yerine ortaasya'dan getirdiğini savladığı Türk müziğini koyduğunu Araplar için de söylüyor. Arap-Acem-Bizans gibi; coğrafya, din, dil, kültür, millet ve ırk birliği olmayan toplulukları müzikte birleştirenin Türkler olduğunda ısrar ediyor. Oysa müzik; birilerinden birilerine kendiliğinden bulaşan bir salgın hastalık virüsü yahut zorla kabul ettirilen bir din gibi bir şey değildir. Müzik bir yaşamın getirdiği doğa-insan ilişkilerinin ve insanla insan ilişkilerinin sınıfsal yapıdaki ortak kültür kaynağıdır. Birilerinin kâğıda yazılmış kurşun kalem yazısını silgi ile silip, yerine kendi müziğini yazmasına benzetilen bu sav, gözü ırkçılık bağı ile bağlanmışlar dışında, toplumbilime gözünü açmış kimselerin inanacağı bir sav değildir.

Arap yazarlarından Corci Zeydan'a dayanarak, islam öncesinde Araplarda davuldan başka bir sazın olmadığını yazan sayın Arel, hilafetin saltanat olmasından sonra, Arapların İran ve Rumlardan müzik aldıklarını duyuruyor. Bu duruma göre, hilafetin saltanat olduğu VIII. yzy.da Arapların ilişki kurduğu yakın ulusların müziklerinden etkilenmeleri doğal bir olaydır. 1790'larda Napolyon dönemi yazarlarından Villoteau, Mısır'da yaptığı incelemeleri ile, Arap müziğinin küçük aralıklar kullanan Yunan müziğinin bozulmuş bir şekli olduğunu yazmış. Oysa sayın Arel, Arapların islâm öncesi de Türklerle ilişkilerinin olduğunu,

böylece de Türklerin dokundukları ve yaklaştıkları her yere bulaştırdıkları virüsü (müziği) Araplara da bulaştırdıklarında ısrar ediyor (aynı kitabın 41.üzü). Bu bölümde de sayın Arel, Osmanlı Divan Müziğindeki armoni ve çok sesliliğin bulunmayışının kocaman bir eksiklik olduğunu, belki ileride onu da inceleyeceğini yazıyor. Oysa bu gün müziğe az çok akli erenlerin ortak bir kanısı vardır; eşit olmayan aralık sistemindeki Osmanlı Divan müziğinin armoni ve çok sesliliğe olanak tanımadığı, bu müziğin tek sesliliğe yaşam boyu mahkûm olduğunda birleşirler. Akor ve armoni basamaklarındaki perde aralıklarındaki koma sayıları uyuşmayan bu sistemin, çok sesliliğini düşünmek, ayda yonca yetiştirmeye benzer. Zaten sayın Arel'de olur demiyor; bu konuyu inceleyeceğim diyor.

Arab müziği ile oranlamasını sürdüren sayın Arel, 49. üzde nühüft-ül Etrak (Türklerin nühüftü), Uşşak-ül Etrak (Türklerin uşşakı), baba tahir, eski zirgüle, suzidil ara, tarzı nevin, çargâh-ı Türki, ferahfeza, suzidil, şevk efza, rahat-ül evrah, evcâra, ferahnak, bestenigar, hicazkâr, sabâ, bayati, pesendide, neveser, sûzinâk, dilrişin, sirehr, şevkidil, revnak nüma, canfeza vb. makamların; aksak, sade, çifte, çifte düyek, sade düyek, cengi harbi, yürük, sofyan teki, muhammes-i Türki, Türk-i darb, berefşan-ı türk-i, oyun havası, aksak semâi, düyek, ağır sengin semâi, curcuna, yürük curcuna, ağır evfer, aydın, ağır aksak semâi, yürük aksak semâi, ağır devri hindi vb. düzümlerin Türklerin malı olduğunu yazıyor. Sayın

Arel konuyu sürdürerek; Tambur-i kebir-i türk-i bağlama, kaba zurna, nay-ı küçük, kara nay, argul, ıklığ, tabl-ı türk-i, iki telli, kopuzit, eğri, burgu, şidurgu, battal dilli düdük, kaval, nay-ı türk-i, bak, balban, dümbek, muskal, salamani, çığırtma, düdük, sarra, sergine, sürme, caaba (türk kopuzu), zil vb. sazların da Türk sazları olduğunu; dümtek, teke, arpa, perde, düzen, dik, kaba, takım, peşrev, hane, teslim vb. istilâhların Türk malı olduğunu yazıyor. Tüm bunların arap müziğine ilişkin kitaplara niçin alındığını yazarlarına soruyor sayın Arel. Burada sayın Arel'in savına bir göz atarak, söz konusu adların Türk malı denilmesini değerlendirelim. Bir kez daha yineleyelim ki, Türk dediği Osmanlının Türklük savı olmadığı gibi, saraya mal olmuş bu müziğinde Türklükle ilişkisi yoktur. Sarayda; Arab-Acem dillerini özümsemiş, bu kültürlerle yoğrulmuş, Türklüğünü unutmuş, halktan kopuk ve uzak bir sınıfsal yapıya ulaşmış insanların yaşadığı bir müzik oluşmuştur. Sayın Arel yukarda sıraladığı adlar içinde gerçekten Türk olan halkın kullandığı adları da vermesi ve türklük savını güçlendirmek için her zaman kullanılan (halka dayanma taktiği) ne başvurduğunu görüyoruz.

Sayın Arel incelemesini sürdürerek, Arapların dışardan aldıkları sözcükleri kendi dillerinin yapısına uydurduklarını örnekleriyle yazıyor. Burada da, bundan sonra Türkçeciliğe uyacağını bildiren sayın Arel, accord karşılığında uygu sözcüğünü kullanacağını, yabancı sözcükleri kullanmanın sakıncalarını anladığını söylüyor. Ancak dikkati çeken bir durum var ki; yabancı sözcüklerdeki türkçeleştirmeyi, hep batılı sözcüklerde kullanıyor sayın Arel. Bir TV açık oturumunda, Alpaslan Türkeş Türklerin karakteristik yapılarının asimüle etmeye değil, isamüle olmaya yatkın olduğunu

söylemişti. Türklük ve Türkçülük üzerinde siyasal ağırlığı olan Türkeş'in bu savı havada bir söz değildir. Açık açık görüldüğü gibi; islâmı kabul etmiş, dinin çıkış yerinden çok dine sahip çıkıp, Arap-Acem dili ve kültürüne sahiplerinden çok yapışmış ve geliştirmiş, kendi dil ve kültürünü unutmuştur. Arel gibi bir bilginin, Türkler hakkında bu gözlemden yoksun olması, akla ve mantığa uymuyor. Sayın Arel'in toplumbilimden bunca kopuk olmasını da kabullenemiyoruz. Öyleyse Osmanlı'nın Türklüğü, Osmanlı Divan Müziğinin Türk Müziği olduğu, her dokunduğu yerde, o yörenin müziğini silip, kendi müziğini yerleştirdiği gibi öğünmekten öteye bir değeri olmayan savlamanın ardında başka politik nedenler olsa gerek. Toplumbilim kurallarına göre, birlikte yaşayan toplulukların, müzik de içinde olmak koşulu ile, birbirlerini etkilemeleri olanak dışı bir savlamadır. Yukarda Türk sazları diye adları verilen sazlardan; bağlama, kaba zurna, iki telli, kopuzit, dilli düdük vb. sazlar halk sazlarıdır, Ortaasyadan getirildiği de doğrudur. Gene ortaasyadan getirildiği ileri sürülen 24 eşit olmayan aralık sistemindeki müziğin bu sazlarla nasıl yapıldığını anlamak zor. Sayın Arel elbetteki bunu bizden çok daha iyi biliyordu ama ne hikmetse bu konuya hiç değinmiyor. Hele F.Arsunar'ın Pentatonikle Ortaasya müziğini birleştiren görüşü üzerine hiç bir şey söylemiyor sayın Arel.

Arap müziğinin incelenmesi bölümünde sayın Arel, Sudan ve Arabistan çöllerindeki şehir ve köy çocuklarının teneke ve tahtaları parmaklarına takarak zil yaptıklarını, bu zillerle de düm-tek vurguları yaptıklarını, bu düm-tek vurgularını Türklerden (yani Osmanlılardan) aldıklarını yazıyor. Türklerden başka ulusları küçük gören

sayın Arel ve onun görüşünde olanlar, vahşi ve ilkel gördüğümüz Afrika Zencilerinin ritim yapılarının temeli olan (habitükü-habatakü-takü) vurgularının, dünyayı saran caz müziğinin ritmik temelini oluşturduğunu her halde bilmiyorlar desek ayıp olmaz. Bu üç sözcüklü vurgu, aruz kalıpları gibi, değişik biçimlemelerde düzümlenerek, sonsuz ritimler çıkarılmıştır. Bunların da Türklerden alındığını söyleyen birilerinin çıkması şaşırtıcı olmaz diyoruz.

İçinden bölümler alarak, oranlamalar yaptığımız, sayın Arel'in (Türk Musikisi Kimindir) adlı kitapta toplanan yazılarının ana konusu, Osmanlı Divan Müziğinin bırakılmaması, topluma mal edilmesi ve yaşatılmasını işliyor. Korkunç bir özbeğeni ve şoven duygularla korumak telâşı içinde sarıldığı müziğin, hiç bir yerden alınmadığını, kendi deyimi ile de; ortaasyadan getirdiğimizi döne döne ileri sürüyor sayın Arel. Buna karşın, bizim bilmediğimiz incelikleri sergileyip, söz konusu müziğin yunan-bizans-arab-acem müziklerine benzer yerlerinde gösteriyor. Tüm savunmasını tıpkılık üzerine yoğunlaştıran sayın Arel'in, bunca hırsla savunduğu müziğin, başka müziklere benzemesi, yahut onlardan esinlenip geliştirilmesiyle "kıyamet mi kopar" diye düşünmek geliyor insanın içinden. Sayın Arel'in de çok iyi bildiği batı müziğinin, nota yazımlamasından tutalım da, Osmanlı Divan Müziğinin öğretiminde kullanılan teknik yapısı ve terimlerinin kullanılması sonunda, kıyamet mi koptu. Bu kolaylıkları daha öncekiler de kullanmış olamazlar mı? Kaldı ki; benzemezlik savı ile tıpkılık aranan söz konusu müziklerle, benzerliklerin de bulunduğunu gördük. Bir süre önce, sayın Öztuna'nın TV'de bir programını izledik. Öztuna "müzikolog" adıyla tanıtıldı. hani ağzından müzik sözcüğünün çıkmamasına

özenle dillerine yön verenler, bu sonsuz bilim dedikleri müziklerinde "müzikolog"un karşılığını koyamamışlar da, batılı gibi söyledik diye, dünya mı yıkıldı. Yukardaki inceleme ve oranlamalarda da görüldüğü üzere; osmanlı divan müziğinin perde yapısı, armoniye ve çok sesliliğe elvermediği için, çağdaş olamaz. Çağdaş şiirden kopmuş, ısmarlama dörtlüklerle, dökme su ile döndürülen değirmen örneği, bir süre daha bu tutucu kuşakla yaşayabilir, ama efendisinin yanına gitmek kaderini kimse değiştiremez. Sekizliyi eşit olmayan küçük aralıklara bölerek, gezi özelliklerinden başka ayrıntısı olmayan, bir makamı türlü perdelere göçürüp, makam yapıyorum demenin, bunu da zenginlik saymanın bir çok yerleri fantaziden ileri bir anlam taşımıyor. Diyelim ki; Kürdili hicazkâr'ı, hiç göçürmesek de, kürdi yerinde gezi özelliklerini yapsak, bu makam kürdili hicazkâr olmaz mı? Kaldı ki piyasa da, okuyucunun ses tonuna göre bu işlem yapılmaktadır. Diyelim ki; batılı Do major gamının alt tekrekorduna mi bemol major gamının üst tekrekordunu eklese, buna da bir başka dizi yaptım dese, bu nasıl karşılanır ve de bu bir buluşmu olur? Demek istediğimiz; çok fantaziye kaçılıp, Arab'ın bir günlük aydan 30 günlük aya dek otuz ad vermesi nasıl dil zenginliğini aşan bir karmaşa ise, bu müzikteki bir çok şeyler de öyle, karmaşa yaratıyor. Ay örneğimizi türkçe deyimlerle bir günlük, iki günlük.... 30 günlük diye nasıl basite indirip anlaşılır yaptıksa, söz konusu müziğin değerini yıpratın fantaziler ve anlaşılmaz dilinin atılması, şoven duygulardan arınık, halk müziği ile bağdaştırılması gerekir.

Osmanlı Divan müziğinin, halk müziğindeki 13 basit makamdan türetildiği, bu müziğin halkla bütünleşmesi amacının dışında, Türklük savı ile

Osmanlılığı bağlanmanın politik taktiği olduğunu yukarda da söylemiştik. Bu önüç basit makamın halk müziğinde bulunduğu doğru ise de, uşak-hicaz-rast-puselik-çargâh-neva-zirgüle vb. arap-acem dillerinden olan adlarını türkçeden başka dil bilmeyen halkın nereden bulup koyduğu da, haklı küşümlemimizi güçlendiriyor. Anadolu halkını türk ve adam yerine koymayan Osmanlı, kulum diye adlandırdığı bu topluluktan topladığı askere dilâveran-i Rum adını verip, türklük adını bile esirgerken, avrupa ve çöl cephelerinde kurbanlık koyun gibi, istilacı emelleri uğruna ölüme sürmüşlerdir. Arabın adı kavm-i necip, acemin adı bilgelikle anılır, Türklük horlanırken, Osmanlının Türklüğü savını, bunları bilen kişinin içine sindirmesinde, başka bir amaç aramak gerekiyor. Hal böyleyken, durup durup Türklerin bu ulusların müziklerini, toprağa yazılmış yazı gibi, silip yerine kendi müziğini geçirdiği savı, mantık kurallarına ters düşüyor. Günümüzün güncel konuları arasında yerini alan, ortaasya Türk-i devletleri (onlar Türk adları ile kendilerine ad vermemişler ama, biz bunda ısrarlıyız) temsilcileri, yaptığımız törenlerde kendilerine sunulan müzik şöenlerinden, halk müziğimiz yönünden beğenilerini dile getiriyorlar. Bundan da açık açık anlaşılıyor ki; Osmanlı Divan Müziğinin kökü ortaasyada değil ama; halk müziğimizin kökü ortaasyadadır. Sıkıştıkça, Osmanlı Divan müziğinin halk müziğinden türetildiği savı ve de san'at musukisi olduğu ileri sürümü, Türk dediğimiz asyahlarca bir çırpıda (bir deyimlede, sanatsız yargılarla) anlam ve kavramlaştı. Bir kez daha yineleyerek diyoruz ki; Osmanlı Divan Müziği, tutucu felsefenin, doğulu yapının, diliyle, düşüncesi ve yaşamı ile, batıdan koparılmış politikasının aracı edilmiştir. Bunun

sonucu olarak da; bu müziğin yandaşları TV ekranlarında ben Türküm dememiş, ben Osmanlıyım demişlerdir.

Sayın Arel, söz konusu kitabın 13.üzünde; Türklerin (istila ettikleri yerlerde) baskı yapmadıklarına, Bizans'ın alınmasıyla (başka bir deyimle, Fatih'in Bizans imparatoru olmasıyla) örnek gösteriyor. Kiliselere kapanan Rumların, Türk müziği ile Türklere beddua ettiklerini yazıp, bu davranışa üzüleniyor. Oysa, Fatih'in anasının hatırını sayması yöntemindeki bir olaydır bu. Hıristiyan olarak yaşayan, Sırp kralı Curac Brankoviç'in kızı Mara Despina Fatih'in anası idi, bu durumun her olayda gözönünde tutulmasıyla, gerçeğin ortaya çıkmasında yarar vardır.

Sayın Arel, adı geçen kitapdaki bir çok yerlerde, tüm batılı yazar ve düşünürlerin, "dini ve siyasi husumetleri" yüzünden garaz duyguları ile her şeyi değerlendirdiklerini Osmanlılar "o Türkler" diyor, hakkında iyi düşünmediklerini kitabın 24. ve 85 üzlerinde yineliyor. Sümerlerin Türk olduklarını savlayarak İ.Ö. 2000 yıllarında notayı bildiklerini yazarak öğünüyor (a.e.86.üz). 1723 yıllarında, Ulah Prensi hıristiyan Kantemiroğlu'nun, batı notasını sağdan sola, arab yazısı gibi yazmasıyla öğünüyor. Clément Huart, hammer, Kiesewetter, Amédeé Castoue, Villateau, Yules Rouanet gibi batılı yazar ve düşünürlerin, dinsel, siyasal ve ırksal nedenlerden ötürü, bilinç altında ve üstündeki duyguları ile, Türkler hakkında olumsuz davrandıklarını (yani Osmanlılar hakkında) bir kez daha yineliyor (a.e.101-102. üzler). Divan Müziğinin Türk müziği olmadığını söyleyenlerin, düşmanlarımız olduğunu yazıyor (a.e.104.üz). Yazar ve düşünürlerin, kendilerini bir ulusa bağlamaları durumunda, içlerindeki eğilime kapılmaktan, kendilerini alamayacaklarını

(yani gerçeği göremeyeceklerini) yazıyor (a.e.106.üz) Burada bir Ağın deyimi ile sözünü ettiği durumu nitelersek, sayın Arel'e (köremez, kör ayıbını göremez) demek zorundayız. Çünkü; sayın Arel, tüm konuyu dini, siyasi ve ırkı açıdan inceleyerek, kendi kusurlu tutumunun farkında olmuyor. Sayın Arel kendi nitelediği özellikleri taşıdığı gibi, artı olarak da tipik bir MİLLİ ŞİZOFREN olduğu, tüm yazılarında tütüm tütüm tütüyor. Sayın Arel'in söz konusu Müziği ve Türklüğü Osmanlılık içinde olduğuna göre, bunca bilgin ve düşünür yazarların, Osmanlı'ya kinli oldukları psikozundan bir türlü kurtulamıyor. Bu durumun ve bu konunun bağlantısını, rahmetli Kortikoğlu amcamızın bir fıkrası ile bağlayalım:

Ağın'ın Eğin'e bağlı olduğu ve davar vergisinin yürürlükte olduğu dönemde, Eğin Mal Müdürünün başkanlığında bir sayım kurulu Vahşen'e, Kortikoğlu amcamıza konuk oluyorlar. Sabahleyin, Mal Müdürü ezile büzüle, Kortikoğlu amcamıza, yıkanması gerektiğini söylüyor. Amcamız, hay hay bunda çekinecek bir şey yok, başüstüne deyip, ısıttığı suyu, bir odadaki çarka koyup, Mal Müdürüne buyur ediyor. Mal Müdürü, Kortikoğlu amcamızın odadan çıkmasını istemesi üzerine, amcamız törelerimiz gereği, konuğun sırtını sabunlamadan çıkamayacağını söylüyor, zar zor da kabul ettiriyor. Mal Müdürünün başını gözünü iyice köpüğe boğan amcamız, tasarladığı muzipliğini yapıp, konuğun orasını burasını mıcıkıyor. Küfür afat çarkdan çıkan Mal Müdürü, ısmarladık bile demeden, olayı da kimseye anlatamadan, atına binip kurulu ile köyden çıkıyor. Aylar sonra, Eğin'e ayağı düşen Kortikoğlu amcamız; Mal Müdürünün kapısındaki odacıya, müdür beyle görüşmek için izin almasını istiyor ve adını veriyor. Kortikoğlu adını duyan Mal Müdürü, masasından kalkıp,

odacıya bağırarak, o herifi kovmasını söylerken, amcamız içeri dalıyor bile. Çık dışarı diye küfür eden Müdüre amcamız (iyi müdür bey ben dışarı çıkayım da; müdür seni niye koğdu, diye sorarlarsa, ben ne diyeyim) diye soruyor. Müdür, bir düşünüp (gel ulan gel bari kimseye deme) diyerek konuyu kapatıyor. Bu fıkraya göre; Türk diye Osmanlıyı savunan, herkesin kin ve garazı olduğunu söyleyen Sayın Arel'e sormak gerek; Bunca kişiler bize niye düşman ve kinliler. Verdiğiniz gerekçeler pek de inandırıcı değil, ya ne öyleyse? Biraz düşünüp, yansız bir gözlemlerle, yahu biz bunlara ne yaptık da, bize kinli ve düşmanlar, diye düşünüp, hatalarımızı gidersek olmaz mı? Osmanlı Devletinin dış politikasının temelini, korku ve dehşet oluştuyordu. Bir süredir Osmanlılığın devlet politikasında egemenliği ile, gene aynı dış politika işlenmeye çalışılıyor. Bu korkutma yöntemi müzikte bile kendini gösteriyor. 1971 ekiminde Türkiye'yi ziyaret eden, İngiltere Kraliçesi Elizabeth, Topkapı sarayında mehterle karşılanıyor. Kraliçenin ilk düşüncesi şu; "aman bunlar ne korkunç şeyler". Osmanlılık özentisiyle zaten biz de batıyı, doğuyu tüm insanları korkutmak istemiyormuyuz, başardık işte. Birde dönüp, herkes bize düşman, kinli demiyormuyuz. Bunun çıkar yolu, M.Kemal ilkeleriyle, tüm insanlar ve insan toplulukları ile barışık olmak, Osmanlılığın müziği ile, dış politikası ile, mehteri ile tarihe bırakmaktır. Muhteşem Türk özentililiği ile, Osmanlılık bağımlılığı ile, ne batılı olabiliriz, ne de batının gözüne girebiliriz. Aslında bu göze girme özentisiyle, sakallı Celâl deyimi ile, batıya da gidemediğimiz artık apaçık ortada değil mi? Müziği ile, eğitim ve dış politikası ile, evrensel ölçütleri benimsemediğimiz sürece, batı bizi tanımaz, bizim de onları tanımadığımız gibi.

(Devam edecek)

AKŞAM SEFASI

Akşam üstleri
Yok mu?
Tütmez mi
Mahhallemde
Bacalar.
Değmeyin
Keyfime.
Hava
Kirliymiş,
Bana
Ne?
Ocaklar
Kaynıyor,
Gönlümde
Akşam sefaları,
Açıyor ya.

YAPRAK DÖKÜMÜ

Yerde,
Ayaklar
Altında
Sürünmekte,
Yaprakları
Çınarın.
Daha
Dün,
Gölgesindeydik
Onların.
Meğer,
Bir
Mevsimmiş
Ömrü,
Sevginin
Vefanın.
Öyleyse
Ne
Anlamı
Var,
Çınardaki
Asırlık
Yaşamın...

TREN SESİ (1)

Dr.Yıldırım TARIKÂHYA

Şu
Tren
Sesi
Yok mu?
Ne Gurbet
Umurumda.
Ne de
Sıla.
Dul sesi,
Yetim sesi,
Öksüz sesi
Kulaklarımda.
Ah!
Şu
Tren
Sesi,
Yok mu?

ÇEŞME

Bir çeşmeyim,
Kurnam altın
Tasım altın
Suyum zehir
İçmeyen yok.
Bir çeşmeyim,
Kurnam toprak
Tasım toprak
Suyum kevser
İçen yok.

BAHÇEMDE SONBAHAR

GÜL

Dr.Yıldırım TARIKÂHYA

Bırak
Bahçemi
Haline
Öyle
Kalsın.
Yok
Rüzgardan,
Yapraklardan
Şikayetim.
Soyunuyorsa
Ağaçlar
Bu soğukta,
Kendileri
Düşünsün
Utansın.
Saklama
Benden
Bahçıvan
Doğanın
Kanununu.
Daha
Doğarken
Öğrendim
Onu.
Telaşın
Boşuna
Beyhude,
Bahçemde
Değil,
Sonbahar,
Benim
İçimde.

Gül
Olsam
Bahçemde.
Açsam,
Her
Seher.
Kırmızının
En güzeliyle.
Ne Bülbülü
Ağlatır,
Ne de
Koklanıp,
Atılmama
Yanarım.
Her
Sabah,
Yeniden
Doğarım,
Aşkla
Coşkuyla.
Bahçem
Asude,
Her şey
Yerinde.
Herkes Mutlu ya.

UNUTULAN KÖY

Vakit
Akşam
Biliyorum.
Son
Kampanayı da
Duymadın.
Makas
Değiştiremem
Artık.
Unutulan
Köyde
Trenim.

PSİKOLOJİK AŞAMA SÜRECİNDE BOCALAMALAR

Selma GÜLPINAR

Onlar arasında kendime biryer arayarak, kendimi bir yere oturtmak için çok denedim. Oyun gereği onların geliniyim belki, onların düşüncelerinde bu roldende ileri bir yerim var ama bunu benim hissetmem gerekir. İşte bunu hissedemiyorum.

Ben şimdiye kadar kendimi ve onları denedim, bazen iyi oldu bazende iyi olduğuna kendimi inandırdım fakat bir süre sonra bunun böyle olmadığını karşımdaki kişi bana hatırlattı. Ailecek sorunları yaşarken kendimi sürekli suçlu hissederdim, müthiş tedirgin ve gergin olurum. Kendimi iradesiz görürdüm. Bu suçluluk duygusuyla daima kendimi ezdim, oysa böyle olmamalıydı.

Sizin sayenizde bazı şeylerin daha iyi olacağını düşündüm. Bazen diyorum ki acaba hala kendimi ispat yolundamıyım? Neyse bu durumda karşı tarafa daha yakın oldum ama bunları daha öncede yapmıştım. Fakat aile ilişkilerinin benim ve küçük ailemin yönünde iyi olması için verdiğim uğraşların en yoğun dönemine girdim. En olumsuz olaylarda kaçardım, çıkmazı göremezdim veya görüşme ortamlarında olmazdım. Bu durumu değiştirerek, o kendimce gururumu ya da gurursuzluğumu çiğneyerek onunla birlikte oldum. Oysa onunla birlikte olmak çok mu önemli. Kendimi kendim çözemiyorum, belki de kendimi çok hafife alıyorum. Benim için onun bana övgü yağdırması ya da takdir etmesi mi daha önemli. Onunla olan olumlu yada olumsuz ilişkimiz ailemi etkiliyor. Sizin yardımınızla tekrar denedim ama

olumsuzlukları gideremedim ve bana karşı tutumlarını da değiştiremedim. Fakat kendi yönümde gelişmeler hissediyorum. Gösterdiğim çabalarla kendimi ona sevdiremedimse de o aramızdaki çelikten duvarı yıktım. Bu yakınlıklarımın ve samimiyetimin karşılığını bulamayınca, artık elimden gelenin fazlasını yaptığımı düşünüyorum. Bu ailenin mutluluğunun sadece benim elimde olmadığını anladım. Bu tür ilişkilerin karşılıklı olması gerekir. Artık bu konuda kendimi fazla üzmeyp yıpratmayacağım. Ben eşim ve çocuklarıma daha fazla gerekliliyim. Şimdi o eski şüpheci, kompleksli, suçlu insan duygularından arınmış, kendine güvenen, bazı konularda da fikrini söyleyip kabul ettiren biri olma yolundayım.

Düşüncelerimin yönünü değiştirdim. Evliliğimin bundan önceki süresi için çok acıyorum. Benim kendime olan güvenimi benimle birlikte içinde bulunduğum ailede, derin bir mezara gömmüşler ama bu serüveni tabiri caizse hortlattım. Şimdi artık aile ilişkileri beni pek ilgilendirmiyor. Bir insan bir insanı nasıl tanır ve onu kendi nasıl kabullenmişse bu doğrultudaki fikirleri değiştirmek çok güç. Ancak bu değişimi zamanla ve olaylarla öğrenebilecek. Bu zaman ve olaylar içinde kendimi ben de ispatlayacağım. Düşüncelerin yanlışlığını karşı taraf kendinde de olduğunu anlayacak.

Beni rahatsız eden konulardan biri de benim bu rahatsız ruh halimden çocuklarıma zarar göreceği korkusu. Ama kararlıyım onları benim yaşadığım gibi bir ortamda yetiştirmeyeceğim.

EL ELE

M.Günay KARNAK

Ağın dediğin küçük bir cennet
Burayı görenler ediyor hayret
Çık tepelerine etrafını seyret
El ele verelim de edelim gayret.

Ağın'lıysan defterine al notu
Yapalımda köprüyü, satalım feribotu
Çarşafa sallıyalım yiyelim taze dutu
Gezmek için barajda alalım bir yatı.

Gel Ağın'lı gel sıhhat ve sağlık
Havası hoştur her taraf dağlık
Soğuk su, bahçelik yeşillik bağlık
Orada yaşayanlar sürüyor beylik.

Ne kadar yaşasan gelmez ömür sonları
Çalışmak için sıvayalım kolları
Bir gün seçeriz akı ve karayı
Unutma sende o muhsun sılayı.

Yirmi sekiz sene çalıştım ne çare
Çalıştığım yerlerde kaldım biçare
Alamadım bunlardan da bir netice
Mahsun mahsun durdum oldum avare.

Senelerce yürürsem bitmez o yolum
Çalıştım çalıştım terledi de alnım
Yoruldu kollarım sağım ve solum
Takattan düştüm kalmamış halım.

Hesap yapam dedim ağrıdı başım
Yemeğimi yiyecektim kalmamış aşım
Elli beşe girdi benimde yaşım
Beyazlandı saçım, bıyığım hemde kaşım.

GÖZLERİM

Seçil KAYA

Yalansız baharları bekledi gözlerinin
Kar soğuğu değmemiş vadisinde gözlerim.
Hep seni sayıkladı senin düşünüy kurdu,
Kaybolmuş bir cennetin köşesinde gözlerim.

O rüzgarla vals yapan ışıklı saçlarının
Ardındaki dünyayı göremedi gözlerim,
Sırrıyla gözlerinde yanan karanlıkların
Kaybettiği yolunu bulamadı gözlerim.

Gemden kurtulmuş vahşi kısıraklar gibi
Gözlerinden kurtulup kaçamadı gözlerim
Gülüşünle son bulan dipsiz gecelerinde
Senden başka bir hayal yaşamadı gözlerim.

Yüzünü aydınlatan o eşsiz kahkahanı
Başka hiçbir dudakta bulamadı gözlerim.
Sensiz bir mutluluğu düşünmedi, duymadı,
Hissetmedi, görmedi, aramadı gözlerim.

Yemyeşil bir ormanda haykıran çağlayandı
Aşkınla büyülendi çağlamadı gözlerim
Sensizliğin de bir aşk olduğuna inandı.
Dayandı gidişinde ağlamadı gözlerim.

9 ü L M E C E

Derleyen: Uğur KAYA
Y..Mahalle End.Meslek Lisesi
3.Sınıf Öğrencisi

★ Denizci

Genç Amerika'lı denizci olmuştu. Göreve çıktığı ilk hafta eve bir telgraf çekti. Telgrafta şöyle yazıyordu:

- Nerede olduğumu söyleyemem, yasak, ama bir kutup ayısını öldürdüm STOP...
- Aradan bir hafta geçti. Yeni bir telgraf daha geldi.
- Nerede olduğumu söyleyemeyeceğim. Tahitili kızlarla dans ettim STOP...
- Bir hafta geçmişti ki
- Nerede olduğumu söyleyemeyeceğim. Ama 6 ay burada kalacağım. Çıkınca yazarım STOP...

★ Mektup

Bir deli, elinde kâğıt kalem, yazan bir deliye sorar;

- Ne yazıyorsun?
- Mektup
- Kime yazıyorsun?
- Kendime
- Peki ne yazıyorsun
- Ne bileyim henüz mektup elime geçmedi.

★ Gazete

Timarhaneyi gezen müfettiş masada bir delinin iki büklüm oturduğunu görür. Yanındakilere bu durumu sorduğunda;

- Kendini gazete zannediyor. Cevabını alır.
- Ertesi gün aynı deliyi çöp tenekesinde görür. Bunu sorduğunda yanındakiler şöyle der.
- Huhhhh! Bizde dünün gazetesini okuyacak göz var mı?

★ Tren

Trene bakan inek içinden ne der?

- Bunun girdiği ahır, kimbilir ne kadar büyüktür.

★ Altınla Gümüş

Öğretmen yapılan deneyin sonucunu şöyle özetledi:

- Çocuklar, gördüğünüz gibi demir ile bakır açıkta kalınca oksitlenir. Yani paslanır. Şimdi size bir soru; Acaba altınla gümüş açıkta kalınca ne olur?
- Arka sıradan bir öğrenci korka korka şunları söyledi.
- Hırsız çalar öğretmenim.

- ★ O kadar pis evdi ki; misafirler kapının önündeki paspası girerken değil, çıkarken kullanıyorlardı.

HABERLER

- ★ Dr. Şenel ve Dr. Mustafa Özer'in 15-Mart-1995 günü yavruları Melike Seydişehir'de dünyaya geldi. Yavruya sağlıklı bir ömür tüm aileye göz aydını diliyoruz.
- ★ Hülya Doda ve hemşehrimiz Saadettin Güder 15-Nisan-1995 Cumartesi günü saat 17.30'da Çankaya Belediyesi Vedat Dalokay Nikah Salonu Kurtuluş Parkı Ankara'da yaşam boyu birlikteliklerini ilan ettiler.
Çiftlere bir yastıkta kocamalarını diliyoruz.

AĞIN

*Sevgili Hemşehrilerimiz ve saygıdeğer okurlarımız.
Kan gölüne dönen dünyamızda, tüm toplumların,
birbirlerine karşı sevgi, saygı, hoşgörü içerisinde
ve insanlık duyguları ile yaşamlarını
paylaşmalarını diler, hepinizin sağlıklı ve
mutlu bir bayram geçirmenizi yürekten isteriz.*

AĞIN

Not: Aldığımız bilgilere göre;
Bayram tatilinin uzun
olması nedeni ile hemşehrilerimizin
çoğunlukla Ankara dışına çıkacağından
dolay bayramlaşma toplantısı
yapılamıyacaktır duyurulur.

DERGİ ABONE BORÇLULARI

1994-95 YILI

Üye No	Adı ve Soyadı	Borç Tutarı	Üye No	Adı ve Soyadı	Borç Tutarı
7	Aysel Gençosmanoğlu	500.000.-TL	93	Tütav	500.000.-TL
8	Mustafa İkinci	500.000.-TL	94	Mehmet Nuri Ögünç	600.000.-TL
11	M.Ali Bilir	500.000.-TL	95	Asal Uçkunkaya	800.000.-TL
24	Yıldız İrengün	500.000.-TL	98	Sumru Kağmıoğlu	600.000.-TL
27	Ahmet Korkmaz	500.000.-TL	99	Mahmure Güder	200.000.-TL
30	Bahri Korkmaz	500.000.-TL	101	Rüştü Köprülü	800.000.-TL
32	Biröl Korkmaz	500.000.-TL	102	Mustafa Çelenk (İstanbul)	300.000.-TL
34	Nevzat Ateş	800.000.-TL	103	Mustafa Dirlik	500.000.-TL
35	Ersan Gündüz	500.000.-TL	105	Macit Yaşar	500.000.-TL
36	Fahrettin Niksarlı	800.000.-TL	108	Lütfi Arif Soylu	800.000.-TL
37	Şakir Beydemir	500.000.-TL	109	Cevdet Gençosman	800.000.-TL
38	Zeki İkinci	500.000.-TL	110	Rafet Uysal	750.000.-TL
40	Sevgi Gençaydın	300.000.-TL	111	C.Güner Omay	800.000.-TL
44	Ali Serttaş	500.000.-TL	112	Ahmet Uğur	500.000.-TL
45	Rifat Serttaş	500.000.-TL	113	Tandoğan Modan	800.000.-TL
46	Nurettin Sanoğlu	800.000.-TL	114	H.Baki Beşe	800.000.-TL
	(Yeni adresinin bildirilmesi)		115	Ahmet Samur	500.000.-TL
47	İfakat Ertaş	500.000.-TL	117	Erdoğan Uyanık	500.000.-TL
48	Ahmet Özer	800.000.-TL	118	Osman Sakallı	600.000.-TL
50	M.Günay Karnak	800.000.-TL	121	A.Sedat Bilgin	800.000.-TL
52	A.Tuncer Alp	800.000.-TL	122	Servet Sakagil	800.000.-TL
53	İsmail Ercan	500.000.-TL	125	İst.Ağın Kültür Yard.Der.	800.000.-TL
55	A.Ruhi Taşkın	500.000.-TL	127	Macit Müderrisgil	800.000.-TL
56	Seyhan Türker	500.000.-TL	129	Osman Kılınç	800.000.-TL
57	Erdal Yazıcı	500.000.-TL	132	İlhami Turan	500.000.-TL
61	H.Bülent Acar	800.000.-TL	135	Selçuk Erbakan	800.000.-TL
62	Halit Hocaoglu	500.000.-TL		(Yeni adresinin bildirilmesi)	
63	Mustafa Taşbaşı	840.000.-TL	137	Osman Güleç	500.000.-TL
68	Gürhan Gündüz	200.000.-TL	141	Ö.Lütfi Uzunoğlu	500.000.-TL
69	Nafi Yıldız	500.000.-TL	142	Aysel Soylu Serin	500.000.-TL
71	Necmi Atalay	520.000.-TL	144	Mevlüt Öksüzoglu	650.000.-TL
75	Nevzat Uysal	500.000.-TL	145	Yahya Kaya	800.000.-TL
76	Orhan Çataltaş	500.000.-TL	146	Mehmet Özmen	500.000.-TL
78	İrfan Niksarlı	800.000.-TL	152	Nurhan Karadağ	150.000.-TL
79	Adil Yücel	500.000.-TL	153	L.Rıza Erdem	500.000.-TL
81	Mehmet Köseoğlu	500.000.-TL	154	Ahmet Niksarlı	800.000.-TL
83	M.Safi Beşe	750.000.-TL	155	Y.Murat Soylu	800.000.-TL
85	Hüseyin Uçkunkaya	500.000.-TL	156	Münire Gençosmanoğlu	500.000.-TL
87	Behram Uçkunkaya	500.000.-TL	159	Ali Seyhun	750.000.-TL
88	Murat Özdil	800.000.-TL	160	Sefa Gürman	500.000.-TL
89	Doğan Sönmez	800.000.-TL	161	Ö.Oktay Gençosmanoğlu	800.000.-TL
91	Seyfi Beşe	300.000.-TL	163	Turgut Özer	800.000.-TL
92	Osman Güler	500.000.-TL			

Pulsuz dilekçe

Gönderen: Martı ALTUNAY

Sevgili Anneciğim, Babacığım,

Bütün duygu ve düşüncelerimi dile getirebilseydim, size şunları söylemek isterdim:

Sürekli bir büyüme ve değişme içindeyim. Sizin çocuğunuz olsam da sizden ayrı bir kişilik geliştiriyorum. Beni tanımaya ve anlamaya çalışın.

Deneme ile öğrenirim. Bana ayak uydurmakta güçlük çekebilirsiniz. Oyunda, arkadaşlıkta ve uğraşlarımda özgürlük tanıyın. Beni her yerde, her zaman koruyup kollamayın. Davranışlarımların sonuçlarını kendim görürsem daha iyi öğrenirim. Bırakın kendi işimi kendim göreyim. Büyüdüğümü başka nasıl anlarım?

Büyümeyi çok istiyorsam da ara sıra küçük davranmaktan kendimi alamıyorum. Bunu önemsemeyin. Ama siz beni şımartmayın. Hep çocuk kalmak isterim sonra. Her istediğimi elde edemeyeceğimi biliyorum. Ancak siz verdikçe almadan edemiyorum. Bana yerli yersiz söz de vermeyin. Sözünüzü tutmayınca sizlere güvenim azalıyor.

Bana kesin ve kararlı davranmaktan çekinmeyin. Yoldan saptığımı görünce beni sınırlayın. Koyduğunuz kurallar ve yasakların hepsini beğendiğimi söyleyemem. Ancak, hiç kısıtlanmayınca ne yapacağımı şaşırtıyorum. Tutarsız davrandığınızı görünce hem bocalıyor, hem de bundan yararlanmadan edemiyorum.

Öğütlerinizden çok davranışlarınızdan etkilendiğimi unutmayın. Beni eğitirken ara sıra yanlışlar yapabilirsiniz. Bunları çabuk unutturum. Ancak birbirinize saygı ve sevginizin azaldığını görmek beni yaralar ve sürekli tedirgin eder.

Çok konuşup çok bağırmayın. Yüksek sesle söylenenleri pek duymam. Yumuşak ve kesin sözler bende daha iyi iz bırakır. "Ben senin yaşında iken...." diye başlayan söylevleri hep kulak ardına atarım.

Küçük yanlışlarımı büyük suçmuş gibi başıma kakmayın. Bana yanlışla payı bırakın. Beni, korkutup sindirerek, suçluluk duygusu aşılayarak uslandırmaya çalışmayın.

Yaramazlıklarım için beni kötü çocukmuşum gibi yargılamayın.

Yanlışım üzerinde durup düzeltin. Ceza vermeden önce beni dinleyin. Suçumu aşmadığı sürece cezama katlanabilirim.

Beni dinleyin. Öğrenmeye en yatkın olduğum anlar, soru sorduğum anlardır. Açıklamalarınız kısa ve özlü olsun. Beni yeteneklerimin üstünde işlere zorlamayın. Ama başarabileceğim işleri yapmamı bekleyin. Bana güvendiğinizi belli edin. Beni destekleyin; hiç değilse çabamı övün. Beni başkalarıyla karşılaştırmayın; umutsuzluğa kapılırim.

Benden yaşımın üstünde olgunluk beklemeyin. Bütün kuralları birden öğretmeye kalkmayın; bana süre tanıyın. Yüzde yüz dürüst davranmadığımı görünce ürkülmeyin. Beni köşeye sıkıştırmayın; yalana sığınmak zorunda kalırım. Sizi çok bunaltsam bile soğukkanlılığınızı yitirmeyin. Kızgınlığınızı haklı görebilirim, ama beni aşağılamayın. Hele başkalarının yanında onurumu kırmayın. Unutmayın ki ben de sizi yabancıların önünde güç durumlara düşürebilirim.

Bana haksızlık ettiğinizi anlayınca açıklamaktan çekinmeyin. Özür dileyişiniz size olan sevgimi azaltmaz; tersine, beni size daha çok yaklaştırır. Aslında ben sizleri olduğunuzdan daha iyi görüyorum. Bana kendinizi yanıltmaz ve erişilmez göstermeye çabalamayın. Yanıldığınızı görünce üzüntüm büyük olur.

Bilmiyorum ara sıra sizi üzüyor, belki de düş kırıklığına uğrattıyorum. Bana verdikleriniz yanında benden istediklerinizin çok olmadığını da biliyorum. Yukarıda sıraladığım istekler size çok geldiyse bir çoğundan vazgeçebilirim; yeter ki beni ben olarak seveceğinize olan inancım sarsılmasın.

Benden "Örnek Çocuk" olmamı istemezseniz, ben de sizden kusursuz ana-baba olmanızı beklemem. Sevecen ve anlayışlı olmanız bana yater.

Sizin çocuğunuz olarak doğmak elimde değildi. Ama seçme hakkım olsaydı, sizden başka kimsenin çocuğu olmak istemezdim.

Sevgiler, Çocuğunuz